

1918" sa dva glumca (Becker 1998 a). Beker je ova podmetanja nazvao "Crnom knjigom fotografskih falsifikata" pitajući se da li je proradio "CKK-lobi"? Pankov je uočio da je u CKK oživiljen halucinantni arhetip klasnog borca. Frankfurter Allgemeine Zeitung su 20. 12. 1997. izvestile da je na francuskoj TV diskusiji "jedan bivši KGB oficir ispričao da je u Gulagu korišćen kamion sa gasnom komorom". Time nije samo potkrepljena Nolteova teza o izvornosti Gulaga već je rehabilitovan i nemački policajac A. Nebe, pronalazač pokretne gasne komore (Pankow, 1998). Osnovna nekrivena namera urednika CKK bila je da zločine komunizma iznese pred imaginarni tribunal, a Nirnberg je bio uzor. Da li je to zadatak istoričara? Može li se "spis-optužnica" nazvati istorijskim naučnim delom? Neki kažu reč je o uporednom proučavanju terora. Ali, može li se teror opisivati i objašnjavati istrgnut iz skoro svih bitnih političkih i društvenih struktura? Uzroci terora sistematski su zapostavljeni. Tako se N. Vert ne bavi uzrokom Staljinovih deportacija naroda koji su optuženi da su za vreme rata sarađivali sa fašistima, ne ulazi u pitanje da li je ova optužba bila opravdana. Zapostavlja odbranbeni karakter rata SSSR-a protiv fašizma i kaže: "Činjenica da je SSSR za pobedu nad nacizmom platio najveću cenu u ljudskim životima zamagljavala je pravi karakter staljinističke diktature i otklanjala nepoverenje koje se moglo imati prema tom režimu". Viperman naziva ovo fireovsko objašnjenje zastrašujućom i podmuklom nesposobnošću i nespremnošću da se ožali 30 miliona žrtva nemačkog napada i uništavajućeg rata. Na sličan način Margolin ignoriše i ulogu SAD u građanskom ratu u Kambodži, a još providnije Kurtoa podmeće "međunarodnoj jevrejskoj zajednici da funkcionalizuje holokaust: Za razliku od jevrejske tragedije koju održavaju u sećanju jevrejska udruženja, žrtvama komunizma i njihovim srodnicima dugo je bilo zabranjeno da javno obeležavaju tragična zbivanja, a svako sećanje i zahtev za rehabilitovanjem bilo je zabranjeno" (Courtois 1999, S. 31). Ovaj stav je, ne samo skandalozan nego i pogrešan: sećanje na ubijanje Jevreja nisu negovali samo Jevreji nego i mnogi drugi pa čak i "nemački počinioци", a bivši staljinisti i maoisti (pisci CKK), kaže Viperman, treba najpre da razmisle o svojim greškama i da žale žrtve svojih prvih idola. U celini uzev objašnjenje zločina u CKK blisko je pristupu teorija o totalitarizmu, koje naglašavaju gotovo isključivo perspektivu žrtve uz moralističko isključivanje motivacije počinilaca. Iz perspektive žrtve svaki teror je isti, nezavisno od uzroka. Univerzalna apriorna shema suverena je nad konkretnoistorijskim razmatranjem koje se uglavnom svodi na paušalno zbrajanje i opis nedela. Hans Momzen je CKK rezolutno ocenio kao primer dosadne tendenciozne istorije sa beskonačnim ponavljanjem istog obrasca (Mommsen 1998). Nedostaje razlikovanje nacizma i komunizma, paušalne osude zamenjuju objašnjenja, najvećem broju priloga nedostaje pojmovna preciznost, pojam terora koristi se za opis svakog oblika primene sile, a ne samo ekstremnog i bespravnog nasilnog isključenja potencijalnog neprijatelja. U tom smislu nacistički genocidni antisemitizam je pravi masovni zločin, ali nema veze sa terorom. To važi u celini za nacističku politiku, sa izuzetkom nekoliko poslednjih meseci. CKK je moralističko štivo, deduktivno po pitanjima i metodi, jednostrana i tendenciozna analiza koja je od slabe pomoći. U njoj, zaključuje Momzen, paušalne osude zamenjuju objašnjenja da bi se aktivirao prisutni politički resantiman.

4. 3. 6. OPŠTA KRIMINALIZACIJA LEVICE.

Obrt epohalne svesti vidljiv je već u okolnosti da se otpor marksizmu više ne iskazuje u žučnim naučnim raspravama oko njega i sumnjama, već u paušalnoj demonizaciji kriminaliziji. Za to je potvda i odjek CKK, koja je u dobrom delu društvenonaučne misli pozdravljena samo stoga što je razvoj socijalizma prikazala kao istoriju kriminala i zločina. Da